

ikke behøve en Havn, fordi Baadene trækkes op paa den aabne Kyst, kunne Kutterne ikke bjerge sig hverken paa den aabne Kyst, ej heller ved en Mole. Kutterfiskerne maa have en Havn at løbe ind i for overhovedet at kunne udøve deres Bedrift. Den tredie og største Form, hvorunder Fiskeriet drives, er det egentlige Havfiskeri med Fartøjer paa 100 Tons eller derover og med en betydelig Besætning, Fartøjer, som det koster mange Penge baade at anskaffe og drive, og som gaa langt ud til Søs, til Island, Færøerne, New Foundland osv. Dette Fiskeri er der for vort Vedkommende slet ingen Anledning til at dvæle ved, idet det saa godt som ikke drives her fra Landet. Hverken vor Fiskeribefolknings Vaner og Tilbøjelighed eller Antal eller den Fortjeneste, der kan opnaas, indeholder for dem nogen stor Fristelse til at gaa ud paa disse lange, meget anstrengende og farefulde Ture. Det siger ogsaa sig selv, at de Foranstaltninger, her er Tale om, ville under ingen Omstændigheder have nogen som helst Betydning for et saadant Fiskeri. Selv om der var Tale om Anlæg af en virkelig stor Fiskerihavn, vilde det for et Skib, som gaar langt ud i Nordhavet, i og for sig være ret ligegyldigt, om det, naar det en Gang kommer hjem, skal løbe an i Frederikshavn, i Esbjerg eller i Helsingør. Det spiller ingen Rolle. Hvad nu angaar de Læmoler, som der er Tale om at bygge paa Vestkysten, ere de heller ikke for Kutterfiskeriet af nogen som helst Betydning. Kutterne ville aldeles ikke kunne benytte dem. Læmolerne ere udelukkende, helt og holdent, tænkt at skulle være til Nytte for Kystfiskeriet, og det vil atter sige, at i det væsentlige vil under normale Forhold en Læmole kun kunne være til Nytte for den egentlig lokale Fiskerbefolkning. Selv Fiskere, som bo paa nærliggende Steder, ville gaa hjem til sig selv. De ville ikke, fordi der ligger en Læmole i 1 eller $1\frac{1}{2}$ Mils Afstand, løbe an ved den, naar ikke Vejrforholdene tvinge dem dertil. Under uroligt Vejr, naar der truer Fare, ville ogsaa de Baade fra Nabosteder, der ere til Søs, benytte Læmolerne for at redde sig i Land, men under almindelige Forhold vil enhver Fisker vedblive med at gaa i Land paa det Sted, hvor hans Hjemstavn er. Det er altsaa en bestemt paa-viselig, men ogsaa en meget bestemt begrænset Nytte, som disse Læmoler kunne yde. De tjene til at støtte Kystfiskerne derigennem, at de under farefulde Forhold kunne afgive noget Læ til at lande, saa at Fiskerne

kunne bjerge Liv og Fartøjer. Desuden ville Molerne med Hensyn til Udbyttet af Fiskeriet kunne have nogen Indflydelse paa Fisketidens Længde, idet, naar Forholdene for Landing ere gunstigere, ville Fiskerne naturligen være noget mere tilbøjelige til at gaa ud ogsaa under ikke fuldt gunstige Vejrforhold, ligesom de kunne forblive noget længere til Søs, inden de behøve at søge Land; men ud over disse ret snævre Grænser kan man af de Anlæg, der her er Tale om, ikke paaregne nogen Nytte. Naar vi derimod gaa til Anlægget af Havnen ved Skagen, stiller Forholdet sig væsentlig anderledes. Ogsaa fra Skagen drives et Baadfiskeri, og det af forholdsvis meget betydeligt Omfang, men dette er kun den ene Del af det Fiskeri, som foregaar der. Der drives ogsaa derfra et betydeligt Kutterfiskeri. Kutterne fra Skagen maa nu benytte Frederikshavn Havn. Ved at aulægge en Havn ved Skagen gør man det muligt, at ikke blot de hjemmehørende Kuttere lande der, men Havnen vil ogsaa i større Omfang kunne benyttes af Kuttere, der ikke høre hjemme i Skagen. Det er altsaa et Anlæg, hvis Nytte rækker adskilligt ud over det rent lokale. Selv om Kattegatsfiskerne vedblivende fortrinsvis ville søge til Frederikshavn, ville Kutterfiskerne, som gaa ud i Skagerak, sikkert foretrække at spare de 4—5 Mils Sejlads til Frederikshavn. Men selv bortset fra denne mere vidtrækkende Nytte, vil der, naar man ser paa de lokale Interesser, der knytte sig til de forskellige Fiskepladser fra Skagen langs Vestkysten, vise sig, at der ikke kan være Tvivl om, at for saa vidt som der er noget Sted paa denne Kyststrækning, som paa Grund af Fiskeriets Omfang og Betydning kan have Krav paa, at der gøres noget for at fremhjelpe det, er det sikkert Skagen. Jeg skal give en kort Oversigt over, hvorledes det forholder sig med Hensyn til de Fiskeriinteresser, der knytte sig til Jyllands Vestkyst, saaledes som de finde deres Udtryk i Fiskerbefolkningens Antal og i det Udbytte, som Fiskeriet indbringer. Ifølge Fiskeriberetningen for 1898—99, der er den, som er bleven benyttet af den sidste Vestkystkommission, og hvis Tal i øvrigt stemmer ret nøje med den seneste for mig foreliggende Fiskeriberetning, som er for Aaret 1900—1901 — det er faa Forandringer, som ere foregaaede siden da — ifølge den nævnte Fiskeriberetning fra 1898—99, findes der paa hele Jyllands Vestkyst fra Skagen og ned til Hjerting — altsaa Skagen og Es-